

Can Ribot

Santa Coloma de Cervelló

Ubicació

Comarca: Baix Llobregat
Lloc/Adreça: Avinguda del Comte Ramon Berenguer, 138
Emplaçament A Cesalpina, entre Can Cartró i la Torre Forés
Alçada: 190,1

Coordenades:

Latitud: 41.35976
Longitud: 2.00395
UTM Est (X): 416687
UTM Nord (Y): 4579174

Classificació

Número de fitxa 08244 - 11
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle XVIII
Estat de conservació Regular
Notes de conservació: Reformes: 1737, mitjan segle XIX i segona meitat del segle XX
Protecció Inexistent
Accés Restringit
Ús actual: Social
Titularitat Privada
Titular: 6894833DF1769D0001MS
Autoria de la fitxa Cristina Belmonte (iPAT Serveis Culturals)
Data de registre de la fitxa: dl., 20/05/2019 - 02:00

Descripció

La masia de Can Ribot és una construcció molt transformada al llarg dels anys i constituïda per diferents cossos. Un cop perduda la seva funció com a explotació agrícola, va esdevenir restaurant i actualment és una escola de la fundació pedagògica AKUA.

Tant a l'est com a l'oest, així com al nord i sud de l'edifici principal, s'hi han anat adossant diferents cossos al llarg dels anys, adaptats als usos i gustos de cada època, el que li dóna una actualment una composició volumètrica de grans dimensions. L'edifici principal queda engolit al centre.

Tot i les grans transformacions, encara es poden resseguir els elements arquitectònics originals i l'estructura de l'interior del cos principal, amb característiques d'una masia tradicional d'època moderna. L'edifici principal és de planta rectangular amb planta baixa i primer pis cobert a dues aigües amb teula de ceràmica àrab. Està format per tres crugies paral·leles distribuïdes a partir d'una central, amb entrada al pis inferior, on hi ha dos grans arcs rodons de pedra, un tapiat, i sala al pis. Aquesta disposició coincideix amb l'inventari de Narcís Ribot i la seva esposa Joana Ribot de l'any 1638. Aquesta distribució no variava gaire de la que s'aporta en un inventari posterior, del 19 d'abril de 1695, quan hi havia: l'entrada, el menjador, la cuina, l'estable, el celler, el salador, la sala, la cambra dels mossos, la cambra de la mestressa, la cambra de les minyones i la cambra de les posts.

La llinda de pedra de la finestra central del frontís, que provenia d'una altra part de la casa i hi va ser col·locada a les darreries del segle XX, i en ella hi ha gravat "NARCIS (una representació d'un ribot) RIBOT / 1737". Per tant, sembla que al segle XVIII es va dur a terme una reforma a la masia, i que s'hi adossaren alguns cossos tant al nord com a l'oest i l'obertura d'un nou portal, l'actual, amb arc rebaixat. L'edifici també tenia una capella (de fet, als anys 30 del segle XX s'hi celebrava un aplec), i ja des del 1905 tenien permís del bisbe i cardenal de Barcelona per celebrar-hi missa. Segurament durant la segona meitat del segle XIX, en època dels Suñer, la casa i el seu entorn van ser objecte d'una reforma per tal d'adaptar-la al gust de l'època i donar-li un caràcter senyorial. L'aspecte que llueix actualment l'edifici es deu a les transformacions de les dècades de 1970 i de 1980, a partir del moment en què es va promoure la urbanització Cesalpina, per tal d'intentar recuperar el caràcter arquitectònic de masia que havia perdut un segle enrere.

Aleshores es van desmuntar tots els elements obra dels Suñer (terrassa amb balustrada, coronament, balcons, revestiments, galeria de llevants, aterrasaments, etc., que es coneixen gràcies a fotografies) i l'edifici es va dotar de nous espais dedicats a menjadors i salons per a dinars i banquets. El juny de 1972, Carmen Rodríguez i Leonor Peláez van sol·licitar permís a l'Ajuntament per aixecar el nou cos a l'angle nord-oest, segons projecte de l'arquitecte Pedro María Cendoya Martínez. Deu anys més tard, Jaime Bernárdez Torres va promoure la construcció d'un nou annex a l'oest, segons projecte de l'arquitecte Albert Gili Vidal. També es va construir el cos situat a la banda de levants del conjunt, on hi havia hagut dependències agropecuàries.

Tot i que no hi hem tingut accés, hi ha constància de l'equipament (mobiliari i elements arquitectònics) conservats a l'interior. Hi destaca l'antic forn de pa amb volta de pedra i ceràmica que es troba en una dependència de la planta baixa; un arc de pedra al vestíbul de la mateixa planta i el parament de ponent del cos principal. A més s'han de destacar tres plafons ceràmics que representen a Sant Narcís, Santa Sabina i Sant Antoni de Pàdua, datats possiblement al segle XVIII.

Observacions:

Té una llinda amb un ribot esculpit. També tenia una mina d'aigua, un safareig i una font que sembla que brollava damunt mateix del safareig. Actualment la font no està en servei; des d'Urbanisme de l'Ajuntament es va anular per temes de potabilitat.

Història

Les primeres notícies sobre el mas daten del 12 de març de 1254, quan Bernat de Malla el ven a un cavaller anomenat Bernat de Torrelles. El 1322 estava en mans de Pere Palomer, i va romandre en mans d'aquesta família entre 1374 i 1391. L'any 1440 el posseïa Joan Mainés i, poques dècades més tard, era de Pere Mainés, membre d'una família documentada a Santa Coloma des del 1370 i que tenia diverses possessions al municipi. Així per diferenciar-la d'altres propietats, el mas s'anomenava casa de Joan Maynés. Més endavant la pubilla dels Maynes, Joana, es va casar amb Narcís Ribot, a qui el mas deu nom, i que ja apareix documentat així des de 1583. Després de la mort de Narcís el 1638 la masia va estar llogada fins el 1651, quan la seva filla Magdalena Ribas i Ribot se'n fa càrrec. Després va passar a mans del seu fill, Pere Monner, per la qual cosa, el 1658 a Santa Coloma constaven dues cases anomenades Monner, la de "Pere Moner antes Ribot y antes Maynés de la Costa" i la de "Jaume Moner", cosí de l'anterior (l'actual Can Monner).

Al primer terç del segle XVIII va passar a mans d'un descendent de Pere Moner, Narcís Ribot, casat amb Sabina, que va adoptar el nom de la masia com a cognom i que el 1788 està documentat com a "Familiar de número del Santo Oficio de la Inquisición del presente Principado de Cataluña". Un càrrec de caràcter laic que implicava deures i privilegis.

Els Ribot van ser succeïts en la propietat de la finca a mitjan segle XIX, pels Suñer, en casar-se Dorotea Ribot i Formosa amb Josep Suñer Puigjaner.

Durant les últimes dècades del segle XIX i les primeres del XX, la casa, que estava en mans de Lluïsa Balaguer i Bruguera de Taltabull, era usada com a residència estiuenca.

Després va passar a mans del matrimoni format per Antoni Suñer Ribot i Enriqueta Castells Sivilla.

En la dècada de 1960 el mas va ser comprat per Ricardo Mariana Mariñelarena, que hi va promoure la urbanització "Cesalpina, ciudad de vacaciones". El pla parcial Cesalpina va ser redactat el març de 1967 pels arquitectes Juan Antonio Cendoya i Joan Riera Virgili i s'hi proclamava el lema que "en temas de turismo, España es diferente, Cesalpina es diferente". Poc després, el 10 de juliol de 1969 va ser declarada Centro de Interés Turístico Nacional pel decret 1641/69 del Consell de ministres, publicat al BOE vint dies després. En aquella època la masia es va convertir en restaurant i va deixar de funcionar com a finca agrícola. Actualment és una escola privada de la fundació Akua.

Bibliografia

AA.DD (2011) Inventari de Masies i elements singulars del municipi de Santa Coloma de Cervelló. Memòria. SPAL. Diputació de Barcelona
PADRÓ, Josep; RIQUELME, Joan (2002) Santa Coloma de Cervelló. Valls: Edicions Cossetània.

